

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета № 1 (26) 7 січня 2017 року

Одещина

РОЖДЕСТВО

Завеса постепенно приоткрывается

NASA — ведомство, относящееся к федеральному правительству США и подчиняющееся непосредственно вице-президенту США. Ответственно за гражданскую космическую программу страны, а также за научные исследования воздушного и космического пространства. Сделанные ним снимки Небесного города поражают как своим масштабом, так и красотой.

И это не сказка. Просто то, что раньше было закрыто для людей, теперь им показано. Это город Небесного Отца, творца всего, что мы видим и не видим. Этот город очень подробно описал апостол Иоанн в своем Откровении, в 24-25 главах:

¹¹ Он имеет славу Божию. Светило его подобно драгоценнейшему камню, как бы камню яспису кристалловидному.

¹² Он имеет большую и высокую стену, имеет двенадцать ворот и на них двенадцать Ангелов; на воротах написаны имена двенадцати колен сынов Израилевых:

¹³ с востока трое ворот, с севера трое ворот, с юга трое ворот, с запада трое ворот. Стена его построена из ясписа, а город был чистое золото, подобен чистому стеклу.

¹⁹ Основания стены города украшены всякими драгоценными камнями: основание первое яспис, второе сапфир, третье халкидон, четвертое смарагд,

²⁰ пятое сардоникс, шестое сердолик, седьмое хризолит, восьмое вирилл, девятое топаз, десятое хризопрас, одиннадцатое гиацинт, двенадцатое аметист.

²¹ А двенадцать ворот — двенадцать жемчужин: каждая ворота были из одной жемчужины. Улица города — чистое золото, как прозрачное стекло.

Как видим, великолепию нет предела. Поэтому и манит к себе. Может, о нем пел песню Гребенщиков:

*Под небом голубым есть город золотой
С прозрачными воротами и ясною звездой,
А в городе том сад, все травы да цветы,
Гуляют там животные невиданной красоты.*

Созданный для достойных

Это город Творец всего сущего создал для Сына Своего единственного и верных Богу людей. Представьте себе, что Иисус Христос гуляет по улицам этого города, любит цветы и деревьями, рассматривает дома, в которых живут святые — Енох или Авраам, Моисей или апостолы Павел, Петр, Яков и другие, беседует с ними. И вот к нему, склоняясь в почтительном поклоне слетает ангел. И говорит, примерно, такие слова:

— Господь славы, Иисус Христос!

Ангел может назвать и другое из 209 имен Сына Божьего — Господь господствующих: Спаситель, Принц мира, Царь славы, Свет мира... И все эти имена упоминаются в Библии.

— Мессия, — продолжает ангел. — Твой Отец просит Тебя прибыть к Нему.

— Иду, — говорит Христос.

И вот Он уже перед Престолом Всевышнего. Теперь Он склоняется перед Небесным Отцом.

— Сын мой единственный и возлюбленный, — так возможно говорит Христу Отец. — Ты наблюдаешь за жизнью на планете, которую зовут Земля, и знаешь, как там обстоят дела. Я сотворил человечество для славы Своей, но оно развратилось и пошло своим неверным путем. Однажды, во дни Ноя, я уничтожил всю ту греховность, оставив только эту праведную семью. Теперь там снова

Для чего Он пришел в этот мир?

Вы слышали когда-нибудь о Небесном городе? Или может вам выпало счастье видеть картинку его в социальных сетях? Да-да, именно картинку, фотографию, сделанную NASA.

творится беззаконие. Люди отступили от Моих заповедей, попрали Мои уставы и живут по своим путям.

В голосе Всемогущего Сын услышал разочарование, горечь и печаль.

— Но я не хочу снова уничтожать человечество. Я люблю людей и хочу, чтобы они жили святой и праведной жизнью. Но это непросто. Нужна жертва. Да, они приносят мне жертвы животных, но потом снова грешат. И все повторяется. Сын, нужна жертва чистого и непорочного Агнца. Ты готов выполнить эту миссию?

Сын склонил голову пред Отцом.

— Я всегда был, есть и буду послушным Тебе, Отец. И что Ты скажешь, я сделаю.

— Ты должен пройти путь страданий и боли, умереть за каждого, кто живет на Земле. Но ты без греха и смерть не удержит тебя, ты воскреснешь. Но не придешь к людям как Царь славы, одетый в пышные одежды и с венцом на голове. Придешь, как маленький ребенок и пройдешь тот путь, который проходят обыкновенные люди. Возьмешь все их грехи на себя и омоешь каждый, кто признает тебя.

— Отец, я знаю законы сотворенной Тобой Вселенной. И знаю, что каждый грех должен быть омыт кровью. И если для этого нужна моя жертва — я готов.

Кто читал Евангелие, тот помнит слова апостола Иоанна (3:16):

«...ибо так возлюбил Бог мир, что отдал Сына Своего Единородного, дабы всякий верующий в Него, не погиб, но имел жизнь вечную».

Принц мира, родившийся для нашего искупления

Перенесемся мысленно на нашу крохотную, как пылинка в космосе, в Божьей руке, Землю. В маленьком селении Назарет жила скромная и богобоязненная девушка Мария. Однажды среди ночи ее разбудил Архангел Гавриил, всегда приносил очень важные послания:

— Я к тебе с вестью.

«И сказал ей Ангел: не бойся, Мария, ибо ты обрела благодать у Бога; и вот, зачнешь во чреве, и родишь Сына, и наречешь Ему имя: Иисус. Он будет велик и наречется Сыном Всевышнего, и даст Ему Господь Бог престол Давида, отца Его; и будет царствовать над домом Иакова во веки, и Царству Его не будет конца» (Лук.1:30-33).

Спустя некоторое время Мария вышла замуж за Иосифа. Так случилось, что они вынуждены были отправиться в другой город — Вифлеем, где проходила перепись населения. И вот там, в хлеву, среди животных, родился Тот, которому надлежало спасти человечество. В радости открылись Небеса и хор ангелов пел славу и хвалу Агнцу Божьему, Утренней Звезде, тому, кто есть Путь, Истина и Жизнь. В благоговении перед ним упали на колени пастухи, прославляя Спасителя. А позже восточные мудрецы принесли дары — золото, ладан и смирну. И для всех нас началась совсем другая история — история любви, не знающей конца.

В эти дни мы празднуем Рождество. Мы благодарим Небесного Отца за нашего Спасителя, за то, что Мессия, Господь славы, Сын Человеческий пришел на нашу грешную землю, чтобы каждый смог получить спасение и жить в том прекрасном городе, где царит Сам Господь. Где нет неправды, где вечная радость.

Не свечи и куличи определяют нашу святость и дают нам спасение. Ее определяет состояние сердца, беззаветно отданного Иисусу. На кресте Он прошел через боль, унижение, страдания, и шипы тернового венца оставили след. Поэтому мы не должны забывать о том, что мы куплены величайшей ценой и нас выкупил и за нас заплатил сам Христос, Принц Мира.

Юлиана СТУДЕНЮК

Любовь к Украине как к Родине — ЭТО НОВОЕ ЧУВСТВО

Анатолий ЖИВОРА — житель Арциза. Когда-то он был ветврачем. Но волею судьбы сменил профессию, стал защитником Родины и с сентября 2014 года по сентябрь 2015 воевал в АТО. Вместе с сыном Анатолием в составе ОБПК (отдельная боевая пограничная комендатура) «Измаил» они добровольцами ушли на фронт — на восток Украины.

На фото: Анатолий ЖИВОРА, участник АТО

— Анатолий Валерьевич, а почему именно в пограничники — вы имели раньше к этому отношению?

— Нет, раньше не служили в этом роде войск, так получилось. Сначала в военкомат пошел друг моего сына — Ярослав Сивенюк. А, вообще, с этим связана одна история. Помните, в произведении «Тарас Бульба» есть такой фрагмент, когда главный герой отправляет своих сыновей. Так вот, что-то похожее было и у меня. В то время только отгремел «Должанский котел», где бой приняли пограничники, потом наша первая мобильная Измаильская попала под сильный обстрел. Пожгли технику им, но, слава Богу, был только один раненый. И тут пришли ко мне ребята, и начали разговор на эту тему, сообщили о своих планах. Я им отвечаю: «Что ж, коль дело так, то и я с вами пойду. Вот так за детьми пошел и я».

— Родители пытаются отговорить детей от таких поступков. Вы говорили сыну: «Нет»?

— Не говорил, подумал, взвесил все: и возраст, и то, что за плечами служба в спецназе. Я не супербоевик, с момента увольнения к воинской профессии я не имел никакого отношения. После службы в армии занимался спортом, но это разные вещи, а когда попал на войну, пришлось все вспомнить.

— А какой была реакция вашей супруги?

— Все происходило довольно быстро, поэтому у нее не было времени на реакцию, можно сказать, что ее поставили перед фактом. Вскоре мы попали на восток. Наша база была расположена в Константиновке, а боевые задачи выполняли в районах Горловки, Майорска, города Дзержинский и Ясиноватского района, недалеко от промзоны. В составе комендатуры мы находились полгода в так называемом «Дебальцевском плацдарме». Вывод был даже освещен в новостях, когда выходила наша погранкомендатура. А в целом прошел год, после ротации нас отвели с позиций, был отпуск, и мы дослуживали в Измаиле в отряде. Нас сменила Одесская пограничная комендатура. Когда меня спрашивают о том, что там было и как, отвечаю: «Это простая воинская работа».

— Вы сказали, что видели многое: обстрелы и канонады. И все же, после всего этого — можете смеяться...

— Сегодня войны совсем другие — войны третьего тысячелетия: это работа артиллерии и РДГ (разведывательно-диверсионных групп), информационная война. Таких атак, как мы видим в фильмах о Великой Отечественной войне, сейчас нет. Существующие системы залпового огня рассчитаны на поражение в 40 км вглубь. А там города расположены так плотно, что расстояние между ними составляет иногда 20–25 км, а если через гору, напрямую, то и совсем рядом. Ведь на Донбассе очень густонаселенная территория, и даже города не районного значения имеют по 100 тысяч жителей. Поэтому все рядом, все слышно, и жизнь на территории, контролируемой Украиной, не остановилась — все работает: общественный транспорт, ездит такси перед Новым годом, даже ночные клубы открылись. В то же время в Донецке, Горловке — комендантский час. И возникает вопрос: «Если у них, оккупантов, такая поддержка населения, то почему для этого населения они ввели комендантский час?» Когда сепаратисты вышли из Константиновки и

пошли на Горловку, и когда мы зашли в город, то рядом со зданиями, в которых до этого размещались сепаратисты, а это школа и райотдел милиции, были вырыты ямы, куда они людей бросали. Вот вам и разница: где украинская территория и территория, которая под контролем «сепаров».

— В этих ямах были убитые люди?

— Слава Богу, нет, скорее всего — психологическое воздействие. Я даже не знаю, как может выдержать человек все это. Наверное, даже в чем-то плохом, люди пытаются найти хоть что-то положительное, чтобы выжить, иначе психика не выдержит.

— Вам было страшно?

— Все относительно, только глупец не боится смерти. Страшно, когда рядом с тобой еще пацаны. Сначала я был санинструктором, а через 30 дней стал заместителем командира заставы. Было страшно за всех, у меня было 30 человек, и все они мои дети. Там были и такие, что постарше меня, одному было 58 лет, у них были другие задачи и нагрузки, это в основном саперы и логисты.

— Прошел год, потом пришел «дембель», и вы вернулись на «гражданку». Какие были ощущения, заметен контраст?

— Разные ощущения, даже при переезде из города в город. Произошла сильная переоценка ценностей. Самые яркие моральные ценности, они незыблемы: необходимо вырастить детей и внуков. А вот любовь к Украине как к Родине — это новое чувство. Любовь к Родине нам прививали в СССР, но потом с годами это чувство потерялось. Конечно, было большое разочарование после того, как Советский Союз перестал существовать. Оказалось, что не все так хорошо, что есть подонки и во власти, все, кто был у кормушки, стали олигархами, а простые люди выживали, как могли. И на фоне этого понятие «Родина» немного утратило свою весомость. Если посмотреть на людей старшего поколения, то они в России видят Родину и тот уклад жизни, который был ранее, понятный для них. Но это неправильно, это общенациональный психоз, от которого необходимо лечиться.

— То есть, одним из ярких ощущений для вас стала переоценка ценностей, а именно то, что Украина — это наша Родина...

— Да, именно так, но это не связано с правительством, оно приходит и уходит, президенты есть и будут, а вот то, что есть — страна и народ. Мало что изменилось в стране. Кровь и свое бездействие высшие эшелоны власти объясняют войной, вот это беда. Я общаюсь со многими, и хочу сказать, что у нас не все так плохо по отношению к тем, кто воевал на востоке. Мы совместно с побратимами зарегистрировали одну из первых в области общественную организацию воинов АТО «Патриот» со мной во главе, в которую вошли 93 человека. Решаем много бытовых и земельных вопросов, а также связанных с лечением. Не так давно в нашем районе мы заложили камень для мемориала. Помимо своей общественной работы, служу водителем в военкомате, потому что нужно быть посвободнее. Работа в военкомате — это не только забрать людей и отправить в армию. Ведь есть еще социальные программы, а многие сотрудники не знали, что с ними делать — инструкций нет. Знают лишь, что есть программа для поддержки воинов АТО, деньги выделяются. Приходится сообща все эти вопросы решать.

— Какое сейчас настроение людей в Арцизском районе: до войны и после того, как вернулись с фронта домой, есть ли разница?

— Наверное, у нас в районе, как и во всей стране, народ устал от войны. Определенная часть общества — волонтеры, представители власти и пресса, всегда обсуждают эту тему и ею занимаются. А если выйти сейчас на рынок или в магазин, то услышишь там, прежде всего о том, что все получили платежки по коммунальной оплате, и не знают, как сводить концы с концами. Народу три года говорят, чтобы потерпели, объясняя это тем, что у нас АТО, а не война. К этому неоднозначное отношение: ну, разве может длиться три года антитеррористическая операция, при наличии иностранных войск на нашей территории? Если бы еще не было СМИ, и мы, ветераны, периодически о себе не заявляли, то вообще ничего не было бы слышно об АТО.

— Это — правда, для многих жителей страны тема АТО отошла на второй план...

— Да, у нас вначале и долгое время было сильное волонтерское движение в поддержку воинов АТО. Но со временем у людей иссякли возможности, и сегодня к ним не подойти. Должны уже что-то делать политики: с экономикой и с коррупцией в стране.

— Какое отношение районной и областной власти к воинам АТО?

— Что касается районного уровня, то мы нашли общий язык. Хотя у власти, как это обычно бывает, не хватает ни времени, ни денег, поэтому ей и нужно напоминать о себе. Надо отметить, что у нас в районе, при поддержке районного, городского и сельского бюджетов, была принята одна из первых программа по поддержке воинов АТО, которая эффективно работает. Это лечение ветеранов, оформление надлежащих им земельных паев, отправка деток наших бойцов на оздоровление.

— У нас есть традиционный вопрос: ваше пожелание украинской власти и украинскому народу?

— Если наш народ уже почувствовал себя свободным и хозяином своей страны, ему необходимо перестать продавать на выборах за 200–300 грн. свои голоса. Свобода дорого стоит и за нее нужно платить. У нас же часто голосуют за тех, кто нас покупает, и при этом сетуют, что во всем виноваты те, что в Киеве. Обращаюсь к таким людям: «Подумайте, сегодня вы продали не себя, а своего сына и внука». Если спруту отсечь щупальца — то голова умрет, вот отсюда все и начинается.

— И если мы сегодня изменим это, то все пойдет по-другому. А что бы вы пожелали власти?

— Е-декларации все показали, но ведь не хочется больше кровопролития. Приведу простой пример: раньше Румыния была в жутком состоянии, а сейчас — посмотрите на румынский берег Дуная. Я, как пограничник, все это видел: аккуратные набереж-

На фото: Ярослав СИВЕНЮК, Анатолий ЖИВОРА (младший), Анатолий ЖИВОРА

ные, вокруг чисто, все в огнях. И посмотрите на наши ужасные, грязные плавни. Ведь там, на том берегу, после того как устранили Чаушеску, для остальных это стало хорошим напоминанием. Это, действительно, страшно — но это правда. А у нас все проворовавшиеся чиновники убегают.

— Вы желаете украинской власти перестать воровать?

— Насколько это возможно — уговорить вора не воровать. Коррупция в Украине охватила все, что связано с властью. Необходимо, чтобы в процессе смены власти все показали свои декларации, и можно было выбрать чиновников намного чище. Когда человек идет в госслужбу, то он это делает сознательно. Но если он хочет зарабатывать большие деньги, и у него есть такая жилка, то ему нужно идти в бизнес. Нельзя, чтобы чиновники занимались бизнесом в государственных делах. Но если человек идет служить Родине и людям, то и государство, в свою очередь, должно позаботиться о честных и порядочных государственных служащих, предоставив им достойный социальный пакет.

И поэтому, мы будем искать и выбирать тех, кто будет достоин руководить нашей страной.

Федор ПАВЛОВСКИЙ

Володимир УСАТЕНКО: «Бажаю всім — любіть Україну!»

На фото: Володимир УСАТЕНКО,
директор ЗОШ №1 ім. Василя Тура в м. Татарбунари

Яких лише хитросплетінь не буває в житті, і що лише не робить доля! Ось і у цьому випадку теж інтрига. В лютому 2016 року до ЗОШ №1 1-3 ступеня ім. Василя Тура в м. Татарбунари повернувся Володимир УСАТЕНКО, в якій 12 років тому працював вчителем з фізичного виховання. Тільки цього разу — директором.

— Володимир Іванович, чим було обумовлено ваше повернення до школи після такої тривалої перерви відразу ж на найвищу посаду — директора?!

— Свого часу, коли я працював вчителем з фізичного виховання, це була зовсім інша школа. Та коли знову прийшов до неї, від побаченого в мене в голові паморочилось, і було таке враження, що в ній була мов глина якась. Настільки все було занедбане, що запитання було лише одне: «З чого починати?» За що не візьмешся — все падає, під який стенд не подивився — а там справжній жах, стендами і плакатами просто закривали обвалені куски стін. Ще й досі є декілька таких ділянок, але ще трохи — і з ними впорасося.

— То з чого таки довелось розпочати?

— Перш за все є обов'язок перед нашими маленькими українцями — школярами, та перед їх батьками. Моя мета — бути кращим, я в своєму житті завжди намагався слідувати цьому. Довелося починати з порогів, які були майже зруйновані, до школи заходили по камінню, що стирчало з порогу. Всім вхідним шкільним дверям вже по 30 років, вони зовсім старі і не щільні, тому про тепло в приміщенні можна було й не говорити. Почали відразу міняти двері. Зараз пороги відремонтовані, всі вхідні двері та вікна замінені.

— Нове керівництво викликає певне упередження у працівників. Як вас зустрів педагогічний колектив та учні?

— У нашому закладі працює 43 вчителів, які навчають 460 учнів. Треба сказати, що педагогічний колектив зустрів мене дуже стримано і прийняв з обережністю. Вони знали, що я раніше керував процвітаючим літнім

табором. Та не розуміли, як я себе поводитиму зараз, бо раніше я працював звичайним вчителем, а повернувся керівником. Знали, що я дуже вимогливий, старанний і відповідально ставлюсь до своєї роботи. Але про те, як я буду керувати школою, вони нічого не знали. В перші дні всіх зібрав і пояснив, як далі будемо працювати. В школі працюють тільки двоє чоловіків-вчителів: окрім мене є ще один чоловік — фізик. Я викладаю «Захист Вітчизни», а всі інші предмети — жінки, яким я сказав: «Дівчата, в школі буде тепло, а від вас треба лише якісне викладання, ви так згодні?» Усі погодились. Через 15 днів пройшли загальні шкільні збори, на яких мені було дуже приємно бачити серед батьків школярів своїх колишніх учнів — вже дорослих людей, які водять до нашої школи вже своїх малюків. Я вимогливий, але завжди хвалив і заохочував дітей. Ми почали працювати не на рейтинг, а на результат. Зараз вже маємо від батьків щирі подяку.

— Серед батьків ви усіх впізнавали в обличчя?

— Так, у мене добра пам'ять на обличчя. На зборах говорив тільки про те, що зможу зробити. Головною умовою батьків було, аби в школі було тепло, і ми це зробили. Батьки нам повірили, потрібно було рухатися далі і йти тільки вперед — школа змінювалася просто на очах. Вчителі завжди сумлінно виконували свої обов'язки, а коли до людини ставляться добре, то вона ще більше відкривається. Наприклад, проводився конкурс «Вчитель року». Марія Василівна Стежак, вчителька початкових класів, має вищу категорію та 25 років стажу і могла б не брати участь в ньому. Але ж ні, вона пішла на конкурс заради того, щоб свої методики роботи передати на рівні району. Потрібно передавати досвід, бо

молоді вчителі бажають обмінятися інформацією, раціональне зерно з досвіду досвідчених вчителів обов'язково знайдуть і почерпнуть. Таким чином, вона й сама переживає другу молодість: головне, що вона має мотивацію до цього.

— Яке забезпечення має ваш заклад?

— Сьогодні нам, як і усім, дуже важко. Але маємо 100 га землі, шкода що останні 8 років не було ніякого врожаю. Та цього року дав Бог нам врожай, на якому ми заробили 90 тис. грн. Гроші пішли на шкільний рахунок. Власноруч не займалися землеробством, а здали землю в оренду, зібрали 146 т пшениці і 143 т ячменю. Наш наділ не дуже гарний, врожай становив близько 3 т з гектару, але я погодився і на це. На зароблені кошти за допомогою депутатів міської влади було куплено новий комп'ютерний клас. Тепер в нашій школі таких класів вже два, і коли проводиться урок інформатики, то учні ділять на дві групи по 10 чоловік в кожному кабінеті.

— Чи має місце в школі збір грошових внесків на різноманітні потреби?

— У нас є шкільний фонд, внесок до якого складає 5 грн. на місяць, на навчальний рік загальна сума складає 45 грн. Я вважаю, що такий фонд повинен бути і поясню чому. Коли діти беруть участь в змаганнях, олімпіадах, школа повинна дати їм хоча б грамоту, а вартість однієї простої грамоти складає 3 грн. Всі ці гроші витрачаються тільки на потреби дітей. Багато батьків здають кошти, та я навіть не починаю з ними розмову про це. Батьківський комітет сам повідомив всім, що школі необхідні певні кошти на наші потреби.

— Тепер питання стратегічне: як ви ставитесь до реформ в освіті?

— Зараз майже усі діти індиго, народжені після 2005 року мають такі здібності. Наприклад, на другому місяці від народження діти вже тримають самостійно голівку, а в місяць і два тижні вони вже впізнають батьків. Такі дітки дуже швидко розвиваються і досягають до 20 років того, що ми змогли досягнути лише в 40 років. Тож ті, хто займався плануванням і розробкою реформи, мабуть, взяли це до уваги.

— Маємо до вас традиційне запитання: що ви побажаєте українській владі, в цілому, від місцевої і до Президента України?

— Владі бажаю одне — не заважаєте людям. Влада стримує багато, молоді люди мають бажання щось робити для покращення життя, а система не дає можливості їй цього зробити.

— І що ви побажаєте українському народові?

— Українці — дуже гарний, сильний і мужній народ. Мої родичі живуть в Росії, забезпечені люди, мають свій бізнес. І коли вони мені телефонують, то запитують як я тут живу в «хохляндії», але ж я за те на них не ображаюсь. Та після нашої розмови зізнаються, що українці люблять Україну більше, ніж росіяни Росію, і вони нам через це заздять.

Мені дуже подобається вірш Володимира Сосюри «Любіть Україну»:

*Любіть Україну, як сонце, любіть, як вітер, і трави, і води...
В годину щасливу і в радості мить, любіть у годину негоди.
Любіть Україну у сні й наяву, вишневу свою Україну,
Красу її, вічно живу і нову, і мову її солов'їну.*

Тож бажаю всьому українському народові, усім тим націям і народностям, які проживають в нашій державі — любіть Україну!

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ

ЖИЗНЬ ОБЛАСТИ

Славно трудяться и хорошо отдыхают

В селе Новоселовка Саратовского района основное население — молдаване. Народ очень трудолюбивый, чтит свою историю, народные традиции, любит родную землю, земледельческий труд. Дома ухоженные, улицы заасфальтированы, всегда убраны. Красавица школа, Дом культуры, детское дошкольное учреждение, народный музей, сквер — все это придает селу приятный современный колорит.

Большое значение в жизнедеятельности села имеет базовое хозяйство СПК «Победа». Иван Чеботарь 33 года назад приехал в село по назначению. Работал бригадиром, главным агрономом, и вот уже десятый год возглавляет хозяйство. Есть и опыт, и умение. Многие сам знает и много черпает у умных людей. Он прост в общении, добродушный и заботливый человек. Иван Константинович очень рассудительный и мудрый. Ценит людей и доверяет им.

Новоселовские хлеборобы ежегодно вносят достойный вклад в развитие хозяйства. В прошлом году был выращен замечательный урожай зерновых. Валовой сбор составил 15 тысяч тонн зерна при средней урожайности более 40 центнеров с гектара. В хозяйстве уделяется большое внимание вопросам севооборота, отбора посевного материала, средствам защиты растений и обеспечению культур минеральными удобрениями. Заботятся об урожае 2017 года, аграрии засеяли 2500 гектаров озимого клина. Механизаторы хлопчот о том, чтобы сохранить всходы, постоянно за ними наблюдают. Проводятся технологические мероприятия, ремонтируется сельскохозяйственная техника.

В успехе хозяйства Иван Константинович видит частицу труда каждого члена СПК. В ноябре прошлого года, когда отмечали профессиональный праздник сельского хозяйства, многие рабочие были награждены ценными подарками, а шесть механизаторов получили от руководства СПК

путевки в санаторий «Хмельник». Виноградарская бригада была награждена экскурсией в Вилково.

«Победа» не стоит в стороне от социальной сферы села. Например, школа имеет в лице Ивана Чеботаря и друга, и шефа. Выделяются средства на ремонт, транспорт для поездки участников художественной самодеятельности на различные соревнования и многое другое.

Большую ежедневную моральную и практическую помощь Ивану Константиновичу оказывает его жена

Екатерина Григорьевна, главный экономист хозяйства. Принципиальная, настойчивая, добродушная, профессионал своего дела — так можно охарактеризовать эту уважаемую в селе женщину. Чета Чеботарь решительно и принципиально отстаивает интересы членов коллектива. Они притягивают руку помощи всем, кто в ней нуждается.

Члены СПК «Победа» умеют не только проявить себя в работе, но и интересно и содержательно организовать отдых. Уже вошло в традицию многие праздники отмечать по производственным участкам. Например, к Новому году коллективы фермы, виноградарской бригады, механизаторы, заранее готовились к интересным встречам, продумывая каждый свою программу. Хозяйство всем выделяло продукты, шампанское, а женщины-умельцы дополнили своими блюдами. Екатерине Григорьевне даже пришлось сыграть роль Снегурочки, получилось очень успешно.

Уже вошло в традицию проведение новогоднего утренника в детском саду для детей членов СПК. Нарядные, красивые дети собрались на праздник в актовом зале хозяйства. С ролью ведущей прекрасно справилась заведующая Народным этнографическим музеем Ефросиния Кирева, а ролью Деда Мороза — Евгения Ревенко. Вместе с детьми все время была Екатерина Григорьевна. Дети с удовольствием пели, играли в различные игры, водили хороводы, загадывали загадки, веселились и получали подарки. Приятно было слышать вместе с молдавской речью стихи и песни на украинском языке, причем четко и уверенно.

Руководство хозяйства планирует 14 января, на Новый год по старому стилю, собраться коллективом, чтобы всем вместе подвести итоги работы за прошлый год и утвердить план работы на новый год. Здесь будут вручены грамоты, подарки всем, кто заслужил.

Сталина ИВАНЧЕНКО

Очільник району стверджує, що «договорняк» не пройде

В редакцію «Народної думки» надійшов лист голови Окнянської райдержадміністрації Володимира ГАВРИША, який ми публікуємо без купюр: «Користуючись нагодою, хочу розповісти про проблему, що тривалий час лихоманить наш район та не дає нормально працювати й виконувати ті завдання, які ставить перед нами громада та держава».

Марнотратство людських грошей

Справа стосується діяльності комунального підприємства «Універсал», яке, до речі, було створене за нашої ініціативи. На жаль, позиція керівництва КП викликає в нас сумніви щодо законності в діяльності. Саме тому ми неодноразово звертались до керівництва як «Універсалу», так і районної ради та депутатів зі своїми підозрами та вимогою оприлюднити інформацію про діяльність підприємства. Як не прикро констатувати, але нам не вдалося досягнути відкритого діалогу, а позиція наших опонентів нагадує якийсь закритий «договорняк». З огляду на це ми апелювали до громади, як основного носія влади в районі.

Претензії наші прості й зрозумілі для всіх. Неefективність в роботі КП «Універсал» полягає в тому, що керівництво жодного разу не використовувало систему «Прозоро» для придбання товарів та послуг — що, безумовно, дозволило б зекономити кошти громади, а також не брало участі в торгах на підрядні роботи чи закупівлю товарів через дану систему. Якщо більш конкретно, то в серпні 2016 року КП придбало у компанії «Рембуддеталь» гараж за 167 тис. грн. Ми ж маємо документальне підтвердження, що подібний гараж в 2015 році коштував 37 тис. грн. Ні публічної оферти, ні грошової оцінки відповідних споруд громадськості представлено не було. Тому ми розцінюємо дане придбання як марнотратство людських грошей.

Дуже багато питань викликає так звана «співпраця» КП «Універсал» та ПП «Рембуддеталь». Зокрема, всі вікна, що замінили в районній лікарні, були придбані через «Рембуддеталь». Навіщо пану Братінову, керівнику КП «Універсал», в цьому придбанні потрібна була компанія «прокладка» — питання цілком риторичне. Про гаражі вже було сказано. Крім того, окрім купівлі, «Універсал» ще й орендує майно в пана Довженка, керівника «Рембуддеталь». Колишній бухгалтер ПП «Рембуддеталь» сьогодні працює головним бухгалтером КП «Універсал». Влітку була спроба купівлі майна ПП «Рембуддеталь» за 1млн. 700 тис грн., однак ми своєчасно цьому завадили.

Ще одним каменем спотикання стали 640 тис. грн, які ми переказали КП «Універсал» на придбання матеріалів для ремонту даху в Антонівському НВК. На жаль, чомусь ці гроші пішли на придбання інших товарів та по-

На фото: Володимир ГАВРИШ,
голова Окнянської РДА

слуг через те ж ПП «Рембуддеталь». Більше того, голова районної ради пан Ткач без погодження відділу освіти РДА дав вказівку демонтувати дах на НВК. Тож на даний момент Антонівська школа стоїть без даху.

Цілком закономірно, що після таких дій у нас, як представників райдержадміністрації, виникли питання, які ми адресували КП. Однак відповіді не отримали. Більше того — ми стали свідками того, що оперативне управління КП «Універсал» здійснює не безпосередній керівник пан Братінов, а голова районної ради В.Ткач, який і приймає рішення, які об'єкти будуть ремонтуватись та які матеріали першочергові до придбання. Контроль за діяльністю здійснюється за участі керуючого справами райради О.С. Безименка.

Вважаю, що така ситуація є недопустимою, а пан Братінов, як керівник, повинен управляти підприємством самостійно. Але про самостійність і мови немає. Окрім того, ми знаємо про те, що пан Братінов був призначений керівником КП з порушенням процедури, згідно якої перед призначенням потрібно було отримати висновок бюджетної комісії райради, де головує пан Добровольський. Тут теж є свій клубок інтриг — власник СТОВ «Мрія», де працює пан Добровольський, має прями родинні зв'язки з С. Братіновим. Можливо, саме тому погодження бюджетною комісією призначення пана Братінова було не потрібно? Я вважаю це порушенням, а люди, причетні до призначення, повинні були повідомити про конфлікт інтересів.

Систему «Прозоро» проігноровано

Щодо фінансово-господарської діяльності КП «Універсал», то з I по III квартали 2016 року керівництво КП уклало контрактів лише в Окнянському районі на 1 млн. 600 тис. грн.: зокрема, по Римарівській сільській раді на 950 тис. грн., Дубівській — 214 тис. грн., Окнянській селищній — 271 тис. грн. Окрім того, укладені контракти на 4 млн грн. з обласного бюджету.

Загальна сума майже 6 млн. грн. Що саме хвилює? По-перше, жодних кроків через систему «Прозоро» здійснено не було. По-друге, більшість операцій проведено через ПП «Рембуддеталь» або за його участі. По-третє, заявлений дохід КП «Універсал» в I-III склав 0(нуль) гривень. Тобто, діяльність пана Братінова на посаді керівника КП призвела до того, що при майже шести мільйонах гривень контрактів комунальне підприємство нічого не заробило. І ми вбачаємо в цьому порушення, адже при складанні кошторисів хоч мінімальний прибуток повинен враховуватись.

Логічним кроком після виявлення всього вище вказаного мало б стати відсторонення пана Братінова від керівництва КП «Універсал», проведення ретельної перевірки фінансово-господарської діяльності та притягнення винних до відповідальності.

Однак більшість депутатів Окнянської районної ради на чолі з паном Ткачем вважають інакше. Вони прийняли рішення про проведення пленарного засідання в закритому режимі, а на засідання прийшли багато небайдужих громадян, активістів, АТОшників, сільських голів, депутатів сільських, селищної рад. Та всіх присутніх вигнали, а на закритому засіданні незговірливому голові РДА висловили недовіру.

Чи зупинить нас це? Напевне, ні. Ми налаштовані категорично і повернемо діяльність КП «Універсал» в законне русло. Як і родинні зв'язки нам не протиставляти, «договорняк» не пройде».

Голова Окнянської РДА Володимир ГАВРИШ

«Армія HELP» в Южному

Віктор ЛІ — новий знайомий «Народної думки». Йому всього 26 років, але він вже цікава особистість. Народився в місті Нижнекамськ, республіка Татарстан, Російська Федерація. Та вже у віці трьох років потрапив до міста Южний, Одеська область, Україна. Тому він наш, по духу і совісті — громадянин України. Знає і любить українську мову, дуже гарно нею володіє. А повернувшись нашу увагу тим, що разом з друзями займається волонтерською діяльністю — допомогою українській армії.

— Віктор, як з'явився волонтерський рух у Южному?

— Якщо говорити про допомогу нашій армії, то волонтерство у цьому напрямку почалося в Южному після Майдану, коли стартувала мобілізація військових. Але мобілізувалися не тільки військовозобов'язані, а й багато інших верств населення. Тоді казали: «У нас гола і боса армія». Та це дійсно було так.

Ми створили в Южному громадську організацію «Армія HELP». До організації зверталися майбутні наші воїни, які вже мали поїхати на війну, та їх рідні, які просили нас про допомогу — щоб ми усі разом могли взяти, одягнути і обігріти нашу армію.

Дійсно, в той час купували одяг і взуття: все, що було необхідно. Ми проводили протягом літа дуже багато ярмарок на нашому міському проспекті, збирали гроші для військових. Також продавали книжки, які нам дарували люди. Згодом виручені кошти передавали на потребу армії. Окрім цього, влаштовували солодкі столи, продавали все, що можна було продати: борщі, різноманітні побутові дрібнички, ручки і все таке інше. І відразу ж за виручені кошти знову купували одяг, взуття і все, що було необхідне для армії.

Згодом навіть купували спеціальні приціли, біноклі, рації. Підприємці передавали нам безкоштовно свої генератори для потреби армії і, насамперед, допомога надавалась нашій знаменитій 28-й бригаді. Також їздили на кордон з Автономною Республікою Крим, де несли службу кілька людей з нашого міста. На той час вони також звернулися по допомогу, старалися за можливості задовольнити їх потреби.

— Чи існує зараз цей рух?

— Так, він зараз не такий активний, як раніше, але все одно волонтерська робота продовжується. Але хочу додати, що все це почалося задовго до трагічних

подій на сході нашої країни. Нам вдалося трошки об'єднати людей міста тоді, коли у нас тут була дуже сильна ожеледиця, не було світла і повалило дерева. І активісти майдану виходили протягом трьох місяців на допомогу комунальникам прибирати все це. Згодом нам вдалося згуртувати людей, створити сильну громаду, залучати нових активістів. Це були наші перші спроби допомоги людям.

«Армія HELP» також сприяла у влаштуванні переселенцям, шукали їм роботу та житло. У нас була сім'я зі Слов'янська, якій допомогли знайти житло тут недалеко, в селі Порт. І вони жили там абсолютно безкоштовно, сплачуючи лише за комунальні послуги. Згодом, коли вже звільнили Слов'янськ, люди повернулися до свого міста, і вже там самі почали приймати до себе біженців. Тобто, цей ланцюг продовжує працювати, але вже без нашої допомоги.

— Які ще соціальні проекти діють в місті?

— Нашою організацією було створено соціально-екологічні проекти, в рамках яких організували для учнів трьох шкіл Южного акцію зі збирання макулатури. Це був конкурс, який відбувався протягом двох місяців. Діти збирали макулатуру, яку здавали за прийнятною ціною, а на виручені кошти купували для потреб школи необхідні речі. Одна зі шкіл, наприклад, придбала дерева, кущі для того, щоб озеленити територію. Загалом з трьох шкіл нам вдалося зібрати 15 тон макулатури.

Також було влаштовано конкурс для дітей «Віддай батарейку, збережи життя їжачку». Це такий собі екологічний проект для дітей, він і зараз ще продовжується. Навіть просто поза конкурсом зараз багато людей по місту збирають батарейки. Нам вдалось накопичити вже понад 200 кілограмів батарейок, які потім відправимо на переробку.

НАША СПРАВА

На фото: Віктор ЛІ, волонтер, громадський діяч

— До чого ще заохочуєте населення?

— Цього року наші активісти також започаткували збір пластикових кришок. Є у нас така ідея — на одній із трансформаторних підстанцій Южного встановити картину саме з цього матеріалу та встановити рекорд України. Але через часткові фінансові проблеми мені не вдалося знайти спонсорів, які би допомогли в цьому питанні. Хотіли встигнути провести акцію на день міста, але думаю, що наступного року в квітні цей рекорд України все ж буде встановлений.

— Отже, процес триває?

— Все в процесі, кришечки є, але зараз необхідні гроші на фарбу та дошки, щоб все це закрити. І, звичайно, треба бажання міської влади — адже, коли я звернувся до її представників, вони підтримали цю ідею. Але запропонували в той же час обробити інші три стіни цієї трансформаторної підстанції якимось малюнком, який б довго тримався. Натомість вартість роботи складає близько 50 000 грн., з розрахунку, щоб малюнок тримався хоча би років п'ять. І через те влада дала поки що задню. Оформлювати ж лише одну стінку, а щоб три залишилися негарними, не дуже хочеться. Та ми віримо, що ця ініціатива все ж матиме успіх, і Южний буде оригінальним ще в одній номінації.

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ